

Diaconessenkerk, 7 augustus 2011 – doopdienst Robert Wiggers

Teksten: psalm 107: 1-9 en Matteus 14: 22-33

Straks komt Robert voor de eerste keer in ons midden.

Een klein mannetje, in oktober wordt hij twee jaar.

Een mannetje wat allerlei werelden in zich verenigt: een Peruaanse katholieke moeder en een Nederlandse protestantse vader, hij is zelf geboren in Londen, en nu wonen jullie met elkaar hier in Arnhem.

We hebben elkaar een paar keer ontmoet, kennismemaakt, deze dienst voorbereid – en we spraken daarbij uiteraard over de doop en de betekenis die het feest van vandaag voor jullie heeft.

En jullie gebruikten daarbij allebei het woord ‘bescherming’ - de doop als symbool van het ingebed zijn, symbool van geborgenheid, van handen om je heen.

Je wordt als mens geboren in een familie, maar er is ook het grotere geheel, de geloofsgemeenschap waar je bij mag horen, een gemeenschap van alle tijden en van alle plaatsen – van Lima tot Londen tot Arnhem.

Je bent als mens niet toevallig, zomaar, nee er zijn verbanden tussen mensen waar je deel van uitmaakt.

Het is daarom ook jullie wens dat straks Maarten als doopgetuige zijn ja-woord zal geven, om daarmee ook aan te geven dat de kring waarin Robert mag leven, groter is dan alleen jullie twee.

En er is daar boven uit, daar omheen, vooral ook het verband, het verbond tussen God en mensen.

Ingebed mag je zijn, mag Robert zijn, in liefde en trouw.

We lezen vanmorgen het evangeli gedeelte dat het oecumenisch leesrooster voor vandaag aangeeft, met daarbij een aantal verzen uit psalm 107.

Het evangeli gedeelte van vandaag is heel toevallig, heel mooi een verhaal over water.

Maar het feit dat dat mooi past in bij de viering van een doop, dat het allemaal gaat over water, dat maakt het nog geen eenvoudig verhaal.

Integendeel zou ik bijna zeggen.

Het is een verhaal vol barrières die niet zomaar te nemen zijn.

We kunnen b.v. al blijven steken bij de vraag, ‘is dit nou echt zo gebeurd?’.

En, moet je geloven dat het echt zo gegaan is?

Lopen over het water, dat tart alle natuurwetten – moet je daarin geloven om iets met het verhaal te kunnen, om iets met Jezus te kunnen, met God?

Ik geeft ze niet graag de kost die daar al bij afhaken – ‘als geloven betekent je verstand uitschakelen, dan pas ik ervoor’.

En geef ze eens ongelijk.

En, om het nog een slag ingewikkelder te maken: ik ontdekte bij de voorbereiding van vanmorgen dat er een boeddhistisch verhaal is, dat wel erg veel op dit verhaal lijkt.

Het vertelt over een monnik die op weg is naar zijn meester en onderweg komt hij bij water en loopt hij over het water.

De gedachte aan Boeddha zorgt ervoor dat hem dat lukt.

Als hij midden op het water ophoudt aan Boeddha te denken, dan zinkt hij.

Maar hij herpakt zich, concentreert zich opnieuw op Boeddha en het lukt hem zo de overkant te bereiken.

Het is een verhaal van vóór de christelijke jaartelling, een verhaal van vóór Jezus dus ook. Betekent dat dat het verhaal dat Matteus ons vertelt, niet origineel is?

Er zullen mensen zijn die dan zullen zeggen: zie je wel, wat moet je dan met zo'n verhaal, gewoon overgenomen uit een andere traditie!?

Laat ik er gelijk bij zeggen: dat komt vaker voor in de bijbel.

Het scheppingsverhaal b.v. is duidelijk geïnspireerd op verhalen die andere culturen kennen over het ontstaan van de aarde.

Maar het geeft er wel zijn eigen kleur aan, zijn eigen invulling en accent.

Tegenover de verhalen waarin de mens speelbal van de goden is, zegt de bijbel: God heeft de aarde geschapen, en ons daarin een bijzondere plek gegeven, niet als marionetten, maar als evenbeeld en bondgenoot.

En misschien is het zo dus ook wel met dit verhaal dat Matteus ons vertelt.

Gaat het niet in eerste instantie om de vraag of het kan, of om hoe het precies gebeurd is, maar gaat het om de vraag wat het ons vertelt, wat het zégt, betékent.

Wonderverhalen zijn ook altijd eerst en vooral teken-verhalen, verhalen die verwijzen – er staat altijd meer dan er staat.

Matteus kent natuurlijk het verhaal van de bijbel.

Als jood weet hij dat op allerlei plekken in de bijbel, in Exodus, in de psalmen, bij Jesaja, verteld wordt hoe God een pad baant door het water, waarmee dan iets uitgedrukt wordt van de macht die God heeft over de wateren.

En de wateren, die zijn in het verhaal van bijbel altijd beeld van de chaos, beeld van ongeordend leven, van leven buiten de schepping.

Het hoort bij God, het is een eigenschap van hem, zegt de bijbel, om de wateren te onderwerpen, zijn trouw is als een begaanbare weg door de zee.

Zou het zo kunnen zijn dat we zo ook dit verhaal uit het evangelie kunnen verstaan?

En dat Matteus ons dát vooral wil vertellen?

Er is storm, onrust, paniek – en dan klinken midden het verhaal ineens die woorden: wees niet bang, ik ben het, ik ben bij je.

Dat is ook de hele eigen kleur van dit verhaal, als je het vergelijkt met dat boeddhistische verhaal.

Daar ligt het accent op de monnik die zich moet concentreren, het hangt van hem en zijn concentratie af of het lukt en of hij volhoudt.

In het verhaal van het evangelie ligt het accent op Jezus – Hij die zegt: 'wees niet bang, ik ben het'.

Een echo van de woorden waarmee God zich aan Mozes bekend maakt, dat verhaal van de brandende braamstruik.

Daarin gaat het ten diepste ook niet over de struik die brandt maar niet verbrandt, daarin gaat om God die zijn naam spelt: Ik ben die ik ben, Ik zal er zijn.

Het zijn woorden die Israëls houvast en hoop werden, vertelt het verhaal van de bijbel, de Eeuwige laat zijn mensen niet aan hun lot over.

Hij is erbij, dragend, bemoedigend.

In Jezus manifesteert diezelfde God zich.

En dan is het geen wonder dat de laatste zin die we lezen, luidde: waarlijk, jij bent Gods zoon.

In Jezus komt God hier naar de leerlingen, naar de mensen toe - bij alle angst die het leven kan kennen, bij alle chaos en onrust die je in beslag kan nemen.

In Jezus laat God zich zien.

Petrus gelooft het.

En vanuit dat vertrouwen durft hij het, hij durft zicht toe te vertrouwen aan deze Ene, zoon van God en mensen.

Hij laat ook zien hoe moeilijk het is om het vol te houden, maar hij durft er wel voor te gaan, en die eerste stap te zetten.

Jezus noemt hem 'kleingelovig' - bedenk daarbij dat het niet 'klein' tegenover 'groot' is. Het gaat om geloof in de zin van vertrouwen – en het tegenovergestelde is dan niet ongelooft, maar angst.

Wees niet kleingelovig – je zou dus ook kunnen zeggen: wees niet angstig, of, in echte bijbeltaal: wees niet bevreesd.

Wees niet bang, Petrus, stormen zullen je overkomen, op veel gevaren die het leven van buitenaf binnenvallen heb je geen of weinig invloed.

Maar hoe je erin staat, daarop heb je wel invloed.

Of je ten prooi valt aan angst of paniek, of dat het je lukt om los te laten en het over te geven.

In verbondenheid met Hem die een weg baant door de zee.

Straks vieren we de doop van Robert.

Een klein mannetje dat het leven nog voor zich heeft – maar hij mag die weg gaan met Gods goedheid en trouw, waarover ook die psalm 107 zingt.

De psalm bezingt hoe God mensen bijeen brengt, uit het oosten en uit het westen, het noorden en het zuiden en hen een weg wijst naar hun woonplaats.

En dan gaat het er niet om of die woonplaats in Lima of in Londen of in Arnhem is – thuis dat is plek waar je vrede vindt, waar je jezelf kunt zijn in de bedding van de liefde en trouw van God en mensen.

Dat het zo mag zijn.

Amen.